

Jolanda Hommes

Wrong place, wrong time

1.1

Ze was gewoon op de verkeerde plaats, op de verkeerde tijd.

Dat was de reden waarom haar vakantie er geheel anders uit kwam te zien.

Vermoeid van de lange reis, haar bagage opgehaald, die bestond uit slechts een trolley, de paspoortcontrole voorbij, zocht ze een toilet.

Het O'Hare vliegveld van Chicago was immens groot. Ze verdwaalde.

Ze dacht een toiletruimte gevonden te hebben maar het was een toegang tot een lift. Daar stapte ze dan maar in. Misschien was er op de benedenverdieping een toilet te vinden.

De benedenverdieping leek volkomen verlaten. Een toegang tot een gang met deuren naar onbekende ruimtes. Ze liep aarzelend een eindje de gang door, besloot toen op haar schreden terug te keren.

Dat had ze gedaan, en dat had ze absoluut moeten doen, als ze niet die vreemde geluidjes hoorde achter de deur waar ze net voorbij liep. Plop, plop en een doffe bons.

Ze spitste haar oren, maar er was verder geen geluid te horen.

Ze was altijd nieuwsgierig geweest. Nieuwsgieriger dan goed voor haar was. 'Curiosity killed the cat' werd er vaak vermanend tegen haar gezegd. Ze kon het dus niet laten om de deur te openen.

Op het moment dat ze de deurkruk beetpakte hoorde ze een dof gebrom. Van schrik liet ze de kruk weer los. Het was slechts een ventilatiesysteem of iets dergelijks, bedacht ze.

Opnieuw pakte ze de klink beet. Voorzichtig opende ze de deur.

Het was een kantoorruimte, of nee, eerder een klein depot. Er stonden hoge stellingen gevuld met ordners. Ze liep aarzelend de ruimte door.

Ineens stond ze oog in oog met een man. Hij was met een vuurwapen bezig. Voor hem lag het lichaam van nog een man op het linoleum. Hij leefde duidelijk niet meer. Een schot in zijn hoofd en een in zijn borst, constateerde ze. Veel bloed. Ze zeggen altijd dat de werkelijkheid heel anders is dan de fantasie. Zoals crimestory's in boeken of op televisie. Maar dat was niet waar. Het zag er precies zo uit zoals het er in haar gedachten uit had moeten zien.

Ze keek weer naar de man met het wapen die haar geen moment uit het oog was verloren. Hij bleef gewoon bezig met het monteren van zijn vuurwapen. Was het een geluiddemper die hij losgekoppeld had en nu weer terugplaatste?

Een huurmoordenaar, waren haar gedachten.

Zo plotseling als het brommen was begonnen stopte het weer. Er ontstond een doodse stilte.

“Nu moet je mij zeker ook vermoorden,” verbrak ze de stilte.

De man zei niets, keek haar slechts doordringend aan met zijn donkere ogen.

Hoe kan een moordenaar zo'n vriendelijk gezicht hebben? dacht ze verbaasd.

De man had zijn gedemonteerde wapen in een koffertje gelegd, sloot het zorgvuldig af en liep naar haar toe.

“Je lijkt me een verstandig meisje,” zei hij met een aangenaam warme stem. “We gaan samen naar buiten, verlaten het vliegveld zonder dat je moeilijk gaat doen. Want je weet wat de gevolgen zijn. Die wil je niet op je geweten hebben, nietwaar?”

Ze knikte automatisch ook al had ze geen idee wat de gevolgen zouden kunnen zijn.

Hij pakte haar bij haar arm. Niet hard, dwingend, maar stevig.

“Is dat je bagage?” vroeg hij, toen ze de deur uit waren gelopen.

Haar rode trolley stond verlaten in de gang.

Opnieuw knikte ze.

Er schoten duizend en een gedachten door haar hoofd toen ze de grote schuifdeuren verlieten en de nachtelijke frisse buitenlucht inliepen. Ze kwamen allemaal op hetzelfde neer. De man zou haar nooit in leven laten. In de eerste instantie begreep ze niet waarom hij haar daar niet ter plekke neer had geschoten. Later besepte ze dat hij minder zou opvallen in gezelschap van een meisje. Met bagage. Hij kon haar gebruiken. Zo lang dat het geval was zou ze blijven leven. Uitstel van executie, dacht ze wrang.

“Welk hotel verblijf je?” vroeg hij. Ze keek hem verrast aan. Waarom naar haar hotel?

“Het Palmer House,” antwoordde ze aarzelend.

“Perfect,” glimlachte hij. Ze zag hem voor het eerst lachen. Het maakte hem bijzonder aantrekkelijk. Zijn ogen bleven echter duistere poelen, hoe vriendelijk hij ook naar haar keek. Hij hield een taxi aan. “Palmer House Hilton,” gelastte hij de chauffeur. De trolley werd achter in de auto geplaatst, het koffertje hield hij bij zich.

“Jij gaat inchecken, ik houd je in de gaten,” zei hij met zijn vriendelijke glimlach.

Zou hij een tweede wapen bij zich dragen? vroeg ze zich af. Zou ze de receptioniste onopvallend kunnen waarschuwen? Ze durfde het risico niet te nemen. Hij was een professional, dat was haar wel duidelijk.

Toen ze de keycard had gekregen en ze voor de lift stond, verscheen hij ineens weer naast haar. Ze had hem niet aan zien komen.

De lift bracht hen acht verdiepingen naar boven.

Hij wachtte geduldig totdat ze de deur met de keycard had geopend. Eenmaal binnen nam hij het kaartje van haar over, plaatste het in de daarvoor bestemde gleuf en de kamer baadde in een zee van licht.

Het was een mooie kamer die ze had geboekt. De kamer was niet goedkoop geweest maar ze had lang voor deze reis gespaard en ze wilde nergens op beknibbelen.

Ze zette haar koffer op het bagagerek.

De man plaatste zijn koffertje in de kledingkast en pakte zijn telefoon. Nadat hij verbinding had sprak hij enkele woorden en hing weer op.

“Wat nu?” vroeg ze.

“Nu gaan we eten,” besloot hij. Hij wilde roomservice bellen.

“Kunnen we niet in het restaurant van het hotel eten?” vroeg ze. Ze zocht liever de drukte op. Daar voelde ze zich veiliger.

Ze zag hem aarzelen.

“Dat is misschien een beter idee,” glimlachte hij weer zijn hartveroverende glimlach.

Hij tilde de slip van zijn jasje op zodat ze een blik kon werpen op het wapen dat hij nonchalant achter zijn broeksriem verborg. Een tweede pistool. Ze had de juiste conclusies getrokken. Hij hoefde niets te zeggen. Ze wist wat er zou gebeuren wanneer ze stennis zou maken in het restaurant.

1.2

“Ik ben nooit eerder in zo’n vreemde situatie beland,” zei ze nadat ze een slok van haar Merlot had genomen. “Uit eten met een huurmoordenaar.”

“Voor mij is het net zo’n unieke situatie,” antwoordde hij. “Uit eten met een ooggetuige.” Ze sloeg haar ogen neer. Waarom was ze niet in paniek geraakt? Waarom bleef ze zo kalm en beheerst? Kwam het omdat ze wel eerder in haar leven voor hete vuren had gestaan? En dientengevolge voor niets en niemand bang was? Of was het instinctief gedrag. Uit zelfbehoud?

“Hoe lang was je van plan te blijven?” verstoorde hij haar gedachten.

“Acht dagen,” antwoordde ze.

“Niet van plan om verder te trekken?”

“Ik denk dat ik aan acht dagen nauwelijks genoeg heb om Chicago te ontdekken,” antwoordde ze gevat.

“Je hebt niet veel bagage bij je voor een achtdaagse vakantie,” merkte hij op.

“Ik heb niet veel nodig,” antwoordde ze.

“Dat is waar, meer heb je niet nodig,” mompelde hij, terwijl hij een hap van zijn steak nam. Ze had op slag geen trek meer in de zalm met asperges die voor haar op het bord lagen. Hoe had ze überhaupt een hap door haar keel kunnen krijgen?

De rest van de maaltijd werd zwijgend voortgezet. Ze nipte slechts van haar wijn.

“Alsjeblieft,” zei hij. Hij overhandigde haar een glas wijn. Hij had een fles mee naar boven genomen.

Laat ik maar stevig drinken, dacht ze. Wie weet word ik zo dronken dat ik nergens iets van merk.

Ze had zich op het bed geïnstalleerd met een kussen in haar rug. Hij stond voor haar en volgde het nieuws op de televisie aan de muur.

“Heb je veel mensen vermoord?” vroeg ze plotseling.

Hij keerde zich naar haar om. “Wat is veel?” antwoordde hij op haar vraag. “Ik denk het wel. Elke moord is immers een te veel.”

“Ook vrouwen?” vroeg ze.

Hij knikte bevestigend.

“Kinderen?” wilde ze weten.

Hij schudde ontkennend zijn hoofd.

Hij zette de televisie uit en kwam naast haar zitten.

“Het spijt me,” zei hij simpelweg.

“Ik had me mijn vakantie heel anders voorgesteld,” mompelde ze verdrietig.

Hij zweeg.

Ze nam nog een slok van haar wijn. Het was goede wijn, proefde ze. Een galgenmaal van hoge klasse, dacht ze met een grimas.

Zo bleven ze enige tijd zwijgend naast elkaar zitten. Beiden met een glas wijn in de hand. Hij dronk mondjesmaat, zij kon niet zo snel drinken als ze zou willen.

“Ik ben vroeger verkracht,” zei ze uit het niets. “Door drie mannen. Ze hadden me dronken gevoerd en verkracht. Een voor een, terwijl de anderen me vasthielden.”

Leek het maar zo of omvatte hij zijn glas wijn steviger? In zijn ogen was echter geen enkele reactie op haar woorden te zien.

“Hoe oud was je toen?” vroeg hij.

“Zestien,” antwoordde ze.

“Het is niet dat ze me pijn deden, en dat ik er een trauma aan heb overgehouden. Het enige wat ik eraan over heb gehouden, is dat ik niet verder durf te gaan dan een kus. Zodra ik handen over mijn borsten of billen voel gaan, haak ik af,” zei ze openhartig.

“Ik reken deze ervaring niet als een ontmaagding dus beschouw ik mezelf nog als maagd,” zei ze tenslotte.

“Hou oud ben je nu?” wilde hij weten.

“Eenentwintig,” antwoordde ze.

“Vijf jaar lang geen seks,” constateerde hij droog. “Ik zou dat toch een trauma noemen.”

“Ik wil niet als maagd sterven!” zei ze onverwacht heftig.

Voor het eerst zag ze een reactie op zijn gezicht. Hij zag er geschrokken uit.

“Ho ho, wacht even,” zei hij. “Ik ben dan wel een moordenaar maar geen verkrachter.”

“Je moet me beloven dat je me niet als maagd laat sterven,” herhaalde ze nadrukkelijk.

Hij stond abrupt op en liep geagiteerd door de kamer.

“Wat wil je dan van me, je zegt zelf dat je niet verder durft te gaan dan een kus. Nogmaals, ik ben geen verkrachter!” sprak hij op heftige toon.

“Ik weet zeker dat het nu zal lukken,” zei ze zacht. Ze sloeg hem vanuit haar ooghoeken nauwlettend gade.

“Waarom nu wel?” wilde hij weten.

“Ik zal immers sterven. Waar zal ik me nog druk om maken?”

Ze zag hem twijfelen. Uiteindelijk slaakte hij een diepe zucht.

“Ik zal het proberen,” zei hij. “Als je in paniek raakt stop ik onmiddellijk.”

1.3

“Ik wil dat je op je buik gaat liggen,” zei hij.

Ze draaide zich gehoorzaam om.

“Ik ga je nu uitkleden en geef je dan een ontspannende massage,” verklaarde hij, terwijl hij een voor een haar laarzen uittrok.

Daarna trok hij haar blouse en rokje uit en stroopte de hold-up kousen van haar benen.

Ze lag nu slechts in haar beha en slip. Toen zijn vingers de haakjes van haar beha losmaakten begon ze te verstijven. Ze moest heel erg haar best doen om niet in paniek te raken.

Tot tien tellen en diep ademhalen, dacht ze in zichzelf.

Ze voelde hoe hij haar slipje van haar benen stroopte. Ze begon hijgend adem te halen. Ze was op het randje van een paniekaanval.

“Rustig maar,” hoorde ze zijn stem vlak bij haar oor. “Ik zal niets doen wat jij niet prettig vindt. Relax en geniet.”

Zijn handen kneedden haar schouders, haar nek en gleden langs haar rug. Het voelde prettig. Hij had warme, zekere handen. Langzaamaan kon ze zich ontspannen. Ik wil genieten, hield ze zichzelf voor. Het laatste wat ik in mijn leven zal doen is genieten.

Hij besteedde uitgebreid tijd aan het masseren van haar lichaam. Van haar voeten tot haar kruin. Alle spieren kregen een massage. Pas toen ze helemaal ontspannen was concentreerde hij zich op haar billen. Ze voelde zijn handen tussen haar benen. Zijn vingers speelden rond haar gevoelige plekjes. Ze merkte dat ze verlangde naar meer. Als vanzelf spreidde ze haar benen een stukje zodat hij er beter bij kon. Ze hijgde, deze keer niet van angst. Net toen ze een hoogtepunt voelde naderen stopte hij. Opnieuw masseerde hij haar billen. Hij herhaalde het trucje enige keren. Ze werd ongeduldig.

“Toe maar meisje, laat je gaan, kom maar,” hoorde ze hem zeggen.

Dat hoefde hij geen twee keer te zeggen. Hevig schokkend kwam ze klaar. Ze kneep zijn handen stevig tussen haar benen vast.

Ze voelde zijn lippen in haar hals. “Dat was lekker, nietwaar?” fluisterde hij in haar oor, terwijl hij uit het niets een condoom tevoorschijn toverde. Geroutineerd rolde hij het rubber rond zijn stijve lid.

Hij spreidde haar benen en drong in haar. De paniek laaide weer in haar op. Hij liet zich op haar zakken en hield haar stevig vast terwijl hij haar langzaam penetreerde. De stevige omhelzing kalmeerde haar. Het voelde aangenaam. Nee, het voelde fijn. Lekker. Erg lekker zelfs. Ze sloot haar ogen en genoot van het intieme moment. Na een zacht gekreun merkte ze dat hij al klaar was gekomen.

Hij rolde van haar af en streek haar door haar haren. “Ga nu maar lekker slapen,” zei hij. Ze keek in zijn donkere ogen. Als ik nu ga slapen word ik nooit meer wakker, dacht ze verdrietig.

Jolanda Hommes is werkzaam als zelfstandige in de kinderopvang.

In het verleden heeft ze een drietal jeugdromans geschreven, enige jaren geleden een drietal fictieve romans. Schrijven doet ze in vlagen wanneer ze er inspiratie en tijd voor heeft. Al op jonge leeftijd had ze een passie voor schrijven. Pas rond haar 35e heeft ze de jeugdromans geschreven. Uitgeverij EigenZinnig vond 'Sita' de moeite waard om uit te geven. Deze jeugdroman is tevens als luisterboek verkrijgbaar <https://www.bol.com/nl/nl/f/sita/9200000113079578>.

Over haar andere (historische) romans zegt ze: “Want ook al zijn mijn romans pure fictie, ik vind het belangrijk dat de feiten kloppen.”

Behalve romans heeft ze ook enige korte verhalen geschreven, waaronder een aantal erotisch getinte schrijfsels, die ze op het schrijversplatform Sweek.com publiceerde. De rode lijn in haar werk is de zelfstandige, krachtige vrouw.